

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiã Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXVII. Cum Gratia dari etiam bona temporalia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXVII.

*Cum Gratia dari etiam bona
temporalia.*

I. **Q**uarite primum regnum Dei, & iustitiam eius, & haec omnia adijcientur vobis. Luc. 12. Magna felicitas, in vna re possidere omnia. Quod nulla potest auaritia consequi, hoc affert iusto Gratia Dei, vt habeat omnia, quæ potest ac debet expetere; quia dat, quidquid est necessarium ad consequenda bona æterna. Promittit hoc ipsa Veritas. Aspiremus ergo primum ad vitam æternam, ad regnum & gratiam Dei, & aderunt nobis etiam omnia, quæ ad vitam temporalem sunt necessaria. Habentibus Gratiam dicit Apostolus 1. Cor. 3. *Omnia vestra sunt, siue Paulus, siue Cephas, & alij Sancti, quia pro vobis laborant in terra, & intercedunt in cælo. Siue vita, siue mors; quia vtraque cedit in vestrum bonum: siue presentia, siue futura; quia nec illa deerunt*

runt vobis, & ista reseruata sunt vobis. *Omnia vestra sunt, vos autem Christi, & Christus est vester; quia vobis datus, vobis natus & passus est. Imò etiam Deus est vester; quia Deus est in Christo, mundum reconcilians sibi. Quòd autem Deus desit seruo suo, amico, & filio, ut ei non provideat, quæ sunt necessaria, valde peruersum est sentire: nam talis habet Deum, & talis habetur à Deo; & ideo habet per consequens, quæ habet Deus, ait S. Bonaventura in Luc. 12. Si prouidit ei Deus, antequam esset; imò etiam cum inimicus esset; utique non deseret eum, quando est fidelis seruus, sincerus amicus, & obediens filius. Audi, quid dicat per Prophetam Isa. 49. Nunquid obliuisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? etsi illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar tui. Ecce in manibus meis descripsi turrum tuum coram oculis meis semper. Quomodo poterat exprimi tenerior amor & sollicitudo amantissimi Patris? Quamquam plus etiam dixit apud eundem*

CONSIDERATIO XXVII. 223

C. 46. Audite me, domus Iacob, & omne re-
 siduum domus Israël: qui portamini à meo
 utero; qui gestamini à mea vulua. Usque
 ad senectam ego ipse, & usque ad canos ego
 portabo. Ego feci, & ego feram: ego porta-
 bo, & saluabo. Ecce iam non amplius
 dulcedinem tantum, plusquam mater-
 nam profiretur; sed etiam necessita-
 tem agnoscit in se, suos alendi. Nam
 potest mater nonnunquam vbera ne-
 gare filio, quem gestat in sinu, at alimo-
 niam ei, quem adhuc in utero gerit, ne-
 gare non potest: proprio sanguine nu-
 trit eum, naturâ cogente. Ita suos
 Deus alit ipsa carne & sanguine suo:
 quia non tantum in manibus gestat, sed
 intra viscera sua; quæ sunt ipsa Miseri-
 cordia Dei. Abscondit eos in abscon-
 dito faciei suæ, protegit eos in taber-
 naculo suo. *Psal. 30. Eruntque antequam
 clament, ego exaudiam, dicit Isa. 65. &
 qui tangit vos, tangit papillam oculi mei.
 Zach. 2. Denique propter iustos benefa-
 cit etiam alijs; quod confessus est La-
 ban Genes. 30. Experimento didici, quia*

benedixerit mihi Deus propter te. & Iacob ad eum; Modicum habuisti, antequam venirem ad te; & nunc dives effectus es, benedixitque tibi Dominus ad introitum meum. Summa: dicite iusto, quoniam bene. Isa. 3. Bene, inquam: Non dicit, quàm bene, vel in quo bene; sed indefinitè, Quoniam bene. Pater hoc nunciari vult ipsi, Pater omnipotens, Pater omni matre tenerior: nunquid hoc satis est filio? Benedictio Domini super caput iusti: benedictio Domini diuites facit, nec sociabitur eis afflictio. Prou. 10. Oculi Domini super timentes eum; protector potentia, firmamentum virtutis, tegimen ardoris, & umbraculum meridiani, deprecatio sue depulsio offensionis, & adiutorium casus, exaltans animam, & illuminans oculos, dans sanitatem, & vitam, & benedictionem. Eccl. 34. Semper itaque lateatur iustus; quia cum Gratia pariter ei venerunt omnia bona, etiam temporalia. Si quid abfuerit, certus est compensari meliore. Nam sine limitatione & exceptione dicit ei Summa Veritas,

quo-

CONSIDERATIO XXVII. 225

quoniam bene. Chaldæus habet, *quoniam*
beatus est. Beatis autem nihil deest. Nar-
 ravit mihi Vir illustrissimus, se aliquan-
 do putasse, per Aulæ negotia fieri non
 posse, vt quotidie S. Missæ officio inter-
 esset: sed vbi difficultatem peruasit, lu-
 culentissimè comperisse, nihil ea pieta-
 te se impeditum in munere suo, quod
 occupatissimum erat; & honoribus opi-
 búsque suis plurimum accessisse. Dicite
 iusto, quoniam bene.

II. *Quoniam ipsi cura est de vobis.* 1.
 Pet. 5. Ideo vult Apostolus omnem so-
 llicitudinem nostram projici in Deum:
 cùm enim ipsi cura sit de nobis, meritò
 agrè feret, nos assumere sollicitudinem,
 & inuolare in eius officium, quasi vel
 ipsius cura non sufficiat nobis, vel nos
 melius aliquid nobis providere possi-
 mus. Quod ipsum Dominus vberius
 executus est Luc. 12. dum suis prohibet
 anxiam, intempestiuam, Deo diffisam
 curam, quæ cor impeditum à diuinis
 obsequijs humi defigit, ac discruciat;
 atque etiam de necessarijs non vult esse

sollicitos, cura Prouidentia Diuinæ
 commissa. Cùmque ad hoc sola præci-
 pientis autoritas potuisset sufficere, di-
 gnatus est etiam grauissimis argumen-
 tis id confirmare. *Anima, inquit, plus*
est, quàm esca; & corpus plus, quàm vesti-
mentum: qui ergo non curantibus ani-
 mam dedit & corpus, qui per Gratiam
 Diuinæ suæ naturæ participes fecit, ac
 bona æterna daturus est, exilia ista, qui-
 bus temporalis vita sustentetur, ac te-
 gatur corpus, negaturus non est. Ad-
 iungit exempla, nō hominum sanctorū,
 Moyſis, Eliæ, Ioannis & similibus, qui
 de victu non fuerunt solliciti; ne fortè
 causemur, virtutem eorum communi
 & humana fuisse maiorem; sed coruo-
 rum, liliorum & foeni, quæ cùm non se-
 rant, nec metant; non laborent, nec
 neant; à Deo tamen aluntur, imò &
 exornantur ultra, quàm eis necessa-
 rium esset. Quibus exemplis, vt nota-
 uit S. Chryſostomus, etiam ingenuita-
 tem nostram exstimulat, & nos hono-
 ris, qui in libertate nostra est, admonet:

quod

CONSIDERATIO XXVII. 27

quod enim illa habent lege nature, hoc nos
assequi possumus voluntate. Turpe, si non
facimus.

Deinde & aliam rationem adducit.
Dic, quaeso, quid solitudine proficis? ad-
ijciēsne etiam statura tua vel minimum
quid? Haudquaquam: imò attenuabis po-
tius carnem. Sollicitudo enim arrosio est. Si
igitur adijcere non possis, quod minimum
est, quid de reliquis sollicitus es? Perspi-
cuum enim, quod sicut Deus incrementum
dat, ita & alia dabit. ait Theophylactus.
Et sicut staturâ, quam Deus tibi dat,
contentus esse debes; ita sis & ijs, quæ
sua providentia tibi largitur; cum vana
sit omnis anxietas. Ergo nolite quarere,
quid manducetis, aut quid bibatis; & no-
lite in sublime tolli, à solibus, ventis, nu-
bibus, & futurorum euentu suspensi;
hec enim omnia Gentes inquirunt, qua-
rum cogitatio omnis in terra est, nihil
magnum sperantium. Vilis enim spiri-
tûs, ac pusillanimitatis est angi de istis.
Vobis de regno cogitandum est, & quæ
Deo dignum sit dare. Si enim parua

*quasiueris à Deo, non illi rem gratam facis
sed potius munificentiam eius debonestas.
Sin quasiueris magna, & illa accipies, &
cum illis quasi auctarium accipies etiam
parua. Theophyl.*

Denique Patrem habetis, qui scit vos
istis indigere: quomodo ergo non da-
ret, cum etiam complacuerit ei, dare
vobis regnum? Sufficiat, illum hoc sci-
re, atque in vnum curemus, vt apud
eum in gratia simus. Maiora nobis pa-
rantur: ibi cor nostrum sit, non in his,
quæ tineis & furibus obnoxia, quæque
ad diuina vocatis indigna sunt. Tanti
ponderis hæc argumenta fuerunt apud
Filium Dei, vt plus etiam inde conclu-
deret, abiectiorem non immodicæ
tantum, sed etiam omnimodæ curæ.
*Vendite, inquit, quæ possidetis, & date
eleemosynam. Quæ dum animis Aposto-
lorum, quos ad perfectionem institue-
bat, tanquam generosis canibus præ-
dam obijceret, omnino conficere ac
perimere voluit degenerem, & planè
ethni.*

CONSIDERATIO XXVII. 229

ethnicam, pusillanimitatem, non nisi à Fidei defectu obortam.

III. *Audite audientes me, & comedite bonum, & delectabitur in crassitudine anima vestra. Isa. 55.* Misera est sollicitudo temporalium, quæ infinita cogitando, & susque deque omnia versando, nihil proficit, sed augetur ipsa magis in dies, nec egestati medetur. Miseratus hos Dominus ait apud Prophetam; *Quare appenditis argentum non in panibus, & laborem vestrum non in saturitate? Iusti contra absque argento, & absque vlla commutatione ac versuris, vino & lacte abundant, securi Gratiâ Dei, comedunt bonum, & lautè habentur, tanquam filij Regis æterni. Propter hoc hæc dicit Dominus; Ecce serui mei comedent, & vos esurietis: ecce serui mei bibent, & vos sitietis: ecce serui mei letabuntur, & vos confundemini: ecce serui mei laudabunt præ exultatione cordis, & vos clamabitis præ dolore cordis, & præ contritione spiritus ululabitis, tanquam lupi famelici. Isa. 65.* Neque est, quod obijciant

Lazaros, & satis crebram paupertatem iustorum. Nam primò Lazarus, etsi non epularerur cum diuice, reficiebatur tamen cum Domino suo, qui fatigatus, & famelicus, ac sitibundus apud fontem dicebat; *Ego cibum habeo, quem vos nescitis. Ioan. 4.* Est verò *secura mens, quasi iuge conuiuium. Prou. 15.* Deinde dicitur quidem ibi, *Omnes dies pauperis, mali: adde & noctes, cum dicatur cuidam, Stulte, hac nocte animam tuam repetunt à te: qua autem parasti, cuius erunt? Luc. 12.* Talis autem pauper, Epulo fuit, non Lazarus. Nam quomodo pauper, cuius est regnum cælorum, & cuius animam deferunt Angeli in sinum patrum, vt suauissimè ibi quiescat? sanè temporalium egenus, cælestium locuples, qui intelligit suam conditionem, ipse mutare non velit. *Quis enim de vitu, quis de vestitu, quis de plebeio censu, & vernalis cespitis vilitate suspirat, de regno certus, de dominatione securus? Inuidet sibi ipsi, qui eleuatus ad summa ipse se ad humilia deijcit, ad egena deponit.* inquit
S, Chry-

CONSIDERATIO XXVII. 231

S. Chrysologus *serm.* 23. Neque verò
 solam spem regni habent iusti, sed re-
 gnum ipsum. *Regnum Dei intra vos est,*
 ait Christus *Luc. 17.* videlicet Gratia,
 præhabenda cuilibet regno: quia præ-
 ter copiam spiritualium bonorum,
 etiam de terrenis facit securum. Ne-
 mo, credo, tam perditè avarus est, quia
 omnibus diuitijs suis redimeret gem-
 mam, quæ tota vita faceret securum de
 inopia. Nam omnibus curis nihil aliud
 efficere studet, quàm ne quid aliquan-
 do sibi deficiat. Atqui non pecunia, sed
 Gratia Dei securitatem hanc affert, nec
 patitur quidquam necessariorum deef-
 se. Quod deest, necessarium non est: &
 si quando pius ex inopia mori videtur,
 non caruit necessarijs ad vitam, quàm
 diu erat ipsi viuendum: siquæ diutius
 fuisset ei vita producenda, necessaria
 quoque habiturus fuisset ad viuendum
 diutius, si non opiparè, saltem beatè ac
 tranquillè: quia cum magno merito
 patientiæ, & conscientiæ securitate
 omnibus lautitijs anteferenda. Deni-
 que

que omnis, qui bibit ex aqua hac felicitatis terrenæ, sitiet iterum: qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in æternum. Gratia sola est aqua illa, quæ sitim terrenorum extinguit. Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam huc haurire. Ioan. 4.

CONSIDERATIO XXVIII.

Cum Gratia beatitudinem, qualis in hac vita potest, haberi.

1. **Q**ui te beatorum dicunt, ipsi te decipiunt. Isa. 3. Omnia cupiunt esse beata: huc tendit omnis omnium propensio & operatio. In quâ nam autem re, vera hominis beatitudo consistat, plurimum à sapientibus disceptatum est olim, & erratum luculentissimè. Sed nec hodie in ea designanda, & sectanda pauciores leuiorésque errores, apparent ex diuersis hominum studijs. Vnusquisque propriam sibi felicitatem animo fingit, ac si veram fortè